ДОДАТОК до „БУКОВИНИ“.

РУСКА РАДА

НАРОДНА ҐАЗЕТА

Виходить що тижня в пятницю | Адрес Редакциї: „РУСКА РАДА“ в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. | Коштує річно 4 коронї.

Ч. 41. Чернівці, дня 8. (21.) жовтня 1904. Рік VII.

Зрабовані запорожцї.

(Народна пісня із 1709—30 рр.)

Ой, полети, галко, ой, полети, чорна,
Да на Січ рибу їсти;
Ой, принеси, галко, ой, принеси, чорна,
Від кошового вісти.
Ой, да уже-ж галцї, ой, да уже-ж чорнії,
Да на Січ не літати,
Ой, да уже-ж галцї, ой, да уже-ж чорнії,
Вістий не слихати.

— „Гей, ви, запорожцї, гей, ви, молодії,
Де-ж ваші жупани?“ —
— Ой, наші жупани, поносили пани,
Сами ми пропали! —
— „Гей, ви, запорожцї, гей ви, молодії,
Ой, та де-ж ваші списи?“ —
— Ох, і наші списи у пана у стрісї,
Сами ми у лїсї.
— „Гей, ви, запорожцї, гей, ви молодії,
Та де-ж ваші рушницї? —
— Ой, наші рушницї в пана у сьвітлицї,
Сами ми в темницї!

— Ой, полети, галко, ой полети, чорна,
Да на Січ риби їсти;
Ой, принеси, галко, ой, принеси, чорна,
Від кошового вісти.
Ой, да уже-ж галцї, ой, да уже-ж чорнії,
Да на Січ не літати,
Ой, да уже-ж галцї, ой, да уже-ж чорнії,
Вістий не слихати.

*

Отсю пісню зложив наш нарід вже далї двіста лїт тому: в нїй осьпівуеть ся наша минувшина. Аби наші люди могли змисл сеї піснї добре порозуміти подамо тут кілька вісток із нашої історий, що відносять ся до часу повстаня сеї піснї. Як звісно Богдан Хмильницкий в переяславскій угодї (1654 р.) прилучив Україну до Московщини, надїючись, що еї права і вольности царі збережуть. Тимчасом із Москви йшли що раз нові письма на Україну, якими касовано старі права на Українї, а заводжено московску неволю. Один з наслїдників Хмельницкого, гетьман Мазепа, бачучи до чого то йде, задумав відбити Україну від Москви, щоб жити знова давною свободою. В тій цїли получив ся із шведским королем Карлом XII. Та в сїй справі не пощастило ся Мазепі. Цар Петро І. зумів піддурити богато козацтва, яке не розуміло, о що тут розходить ся, на свій бік і під Полтавою 1709 р. побив Карла XII. враз із Мазепою, а через те на довгі віки зломив свободу нашої рідної землї. По сїй битві вертає Петро І. побитий відтак Турками одну частину України, що була по правім березї Днїпра, Польщі, а лївобічну задержує собі, де немов на глум давним обіцянкам господарює люто, заводить поволи тяжку неволю.

Поруч із Мазепою стали в борбі під Полтавою також і козаки-запорожцї із своїм атаманом Гордїєнком. І царска пімста досягла й сего осїдку вільного козацтва. 1709 р. на приказ царский Січ зруйновано, причім Москалї до тла еї зрабували, про що і сьпіваеть ся в пісни. Після зруйнованя сеї так званої „Старої Січи“ заснували собі запорожцї т. зв. „Олешківску Січ“ в области кримскій, при устю Днїпра, недалечко нинїшного міста Алешки. Царскі укази намагали ся віддїлити поневолювану Україну від сеї свобідної Січи непроходимою межою. Строго заказувано Українцям заходити на „Січ“, а з другого боку не дозволювано „Січовикам“ прибувати на Україну, що належала до царя і то під нїяким услівієм. І про се згадує пісня, зозначуючи, що так ту „Січ“ від прочої України віддїлено, ще не може пролетїти навіть галка щоб на „Січи“ рибу їсти.

„Олешківска Січ“ тривала від р. 1709 до 1737 р. — Як тривога то до Бога, каже наша приповідка, таке було і з Московщиною. Як на неї наступало лихо, тодї вона знова з нами мирилась і робила преріжні солодкі обіцянки. Отже як треба було їй у війні помочи козаків, тодї позволено їм вертати на старі житла і ось недалечко старої „Січи“ оснували вони собі „Нову Січ“. Та, як по тривозї — забувають люди о Бозї. Минуло ся лихо, минула ся й царска ласка і московскі війска не дуже то й пізно після сих подій руйнують 1775 року Запороже — в останне.

Ой летїла бомба з московского поля,
Та посеред „Січи“ впала,
Ой хоч пропало Запорожжя
Та не пропала слава!

Яр. Веселовский.

Із нашого сойму.

По раз четвертий сходив ся сойм на нараду у вівторок а сеї пятниції у вечір зійде ся в пяте. Крім засїдань повного сойму відбувають ся наради поодиноких, комісий, що приготовляють справи для того, аби можна їх ухвалювати в соймі. А до топер назбирало ся вже досить роботи для комісий, бо посли поставили в соймі вже богато внесень т. є домагань, аби сойм позаводив зміни у ріжних справах, через які дїє ся людем лихо. Найважнїйші внесеня є ті, що поставили посли, які разом із нашими творять „Вільнодумний Союз“. Вже майже у всїх справах, про які говорило ся на вічах, поставлено відповідні внесеня. І так поставили Вільнодумні і попирали у гарних промовах отсї домаганя: аби змінити спосіб виборів до ради громадскої, так аби люди в своїх правах при виборах порівнали ся; аби установити лїпший надзір над громадскими радами і двірниками; відтак аби при виборах до сойму мали всї рівне право виборе, через щоби зломила ся паньска перевага, та поменьшало би хрунїв. Відтак радили Вільнодумні над тим, якби роздобути гроший на потреби краєві так, аби на людий не накладати більших податків та аби завести краєвий банк, де би люди могли для свого поратунку жичити гроші на низький процент. Поставлено також внесене, аби поправити долю учителїв-просьвітителїв народних, але не в той спосіб, аби за для того накладати на людий більші тягарі, бо й самі учителї того не хотять, але аби роздобути на те гроші з иньших жерел.

Була мова і про те, щоб заводити тов-а, якіб наймали від релїґійного фундушу пасовища на гурт, а відтак віднаймали їх між людий; про те, аби завести безплатне щіплене худоби проти книгосушу та про те, аби правительство мало подостатком кокорудзи для поратованя людий, якби через сегорічний неврожай появив ся голод. Розуміє ся, що на ухвали тих справ треба ще ждати.

Лев Ник. Толстой.

Де любов, там і Бог.

(Переклав *Волод. Карбулицкий.)*

Жив собі в містї швець Мартин Авдеїч. Жив він у пивниції, в кімнатї з одним вікном до дороги. Через вікно було видно, як люди йшли дорогою; — тілько ноги було видно, але Мартин пізнавав людий по чоботах. Мартин Авдеїч жив вже довго на однім місци і мав багато знакомих. Рідко знайшла би ся в цїлій околиції пара чобіт, аби не була разок — два в его руках. На деякі підошви підбе, на иньші прищіпку покладе, сї підбе, а часом дасть нові пришви. І часто видїв він через вікно свою роботу. Роботи мав Мартин багато, бо робив ретельно: давав добрий товар, багато не правив і дотримував слова. Зможе до речинцю зробити — то приймає роботу; коли нї, той не приобіцює. І знали всї Авдеїча і в него не виходила робота.

Авдеїч був чоловік завсїгди добрий і на старість зачав більше думати про душу свою і більше зближати ся до Бога Ще коли Мартин сидїв у майстра, померла єму жінка, по жінції лишив ся трилїтний хлопчик. Більше дїтий в него не було, бо старші повмирали. Мартин хотїв спершу дати синка до сестри на село, а відтак жаль єму було й подумав собі: тяжко буде рости моєму Капітонції між чужими, лишу его при собі.

Пішов Авдеїч від майстра і зачав сидїти з синком в комірнім. — Але не дав

Із Січового руху.

Із Топорівців.

Отворене нового коша січового відбуло ся дня 2-го с. м. в Топорівцях Отворене, в якім узяло понад 3 тисячі народу, випало дуже гарно. На місце прибули і околичні Січи, як з Старої Жучки, з Добринівців, а навіть із Юрківців, під проводом тамошного кошового п. Князького.

Збори отворив тамошний уч. п. Іванович, котрий поклав коло сего коша найбільше праці, та предложив на січового батька звісного селянина — патріота п. Ґелича, а той на січову матку п-ї Івановичеву.

Січовий батько повитав присутних гостий, подякував прибутим Січам, та завізвав молодих січовиків, щоби вступали до сего товариства і не давали ся дурити ріжним ворогам, яких в Топорівцях так богато... По нім пояснював статути товариства уч. Князький із Юрківців. Єго бесїда показувала правдивість того, що не досить мати добру волю щось робити, але треба вперед добре дїло порозуміти. Бо то відтак найгірше болить, як чоловік мимо того що хоче чомусь прислужитись — дорогій єму справі шкодить.

По нїм говорив п. уч. Іванович. Немов із серця рвав слова він та кидав їх людям, змальовуючи їх невідрадну долю, їх тяжке положенє. Не знаю, чи є більше село на Буковині, та і не знаю, чи котре село обмотане так ворогами, як наше, говорив він. — На кождім кроцї стрічаємо ворогів, але ми не даймо ся, ідїм туди, де сяє сонце щастя, спішім у „Січи".

По нїм обговорював значінє „Січи" уч. Приступа — за що обох бесїдників повитав нарід буйними оплесками. По вибраню старшини (кошовим зістав уч. Іванович) і по врученю відзнак, наступили привіти поодиноких „Січий".

В імени „Січи" із Ст. Жучки витав тамошний кошовий п. Пігуляк, в імени Добринівскої Юл. Дробот, Неполоківскої уч. Душилевич, Юрківскої уч. Князький, а в імени черновецкої українськоі молодїжи Кс. Як., що обширно розповів історию давної Січи, та сучасні відносини нашого народу. Бесїдників витали пораз голосні оклики славно, та гучні вистріли з моздїрів. Відсьпіванєм „Не пора", „Ще не вмерла", та „Гей там на горі" закінчили ся збори, а відтак весь збір рушив походом із піснями на устах до тамошного „Народного Дому".

Там відбуло ся представленє Юрківских Січовиків, а потім спільна вечеря всїх гостий.

Тут можна було багато розвідатись про тамошні відносини.

І так видно було велике обуренє та невдоволенє людий із поводженя недругів

Бог Мартинови щастя з дїтий. Тілько що підріс хлопчина і зачав помагати батькови, та місто того, щоб з него була потїха, попав Капітошка в слабість. Занеміг хлопець, полежав тиждень та й вмер. Поховав Мартин сина й втратив всю надїю так, що й Бога кляв. Мартинови так скучно було, що він просив в Бога смерти і закидував Богови, чом не вибрав єго старого, а єго однїсенького, дорогого сина. Перестав Авдєїч і до церкви ходити.

І ось прийшов раз до Авдєїча земляк старець, що вже осьмий рік подорожував. Розговорив ся з ним Авдєїч і зачав перед ним жалувати ся на своє лихо.

— Вже й жити, каже, божий чоловіче, не хочеть ся менї. Коби лише вмерти о се одно прошу Бога. Без надії лишив ся я!

І сказав єму старець:

— Лихо говориш Мартине! Не нам судити Божі дїла. Не нашим умом, а Божим судом. Бог присудив, щоби твій син помер, а ти аби жив; бо так лїпше. А в розпуку попадаєш тому, що хочеш жити для своєї радости.

— За для чогож жити? — спитав Мартин. І старець сказав: Для Бога треба жити, Мартине! Він дає тобі житє, для Него треба і жити. Коли зачнеш для Него жити, не мож за нїчим тужити і все буде тобі легко здавати ся.

Помовчав Мартин і каже: Та як то жити для Бога?

народа панотчика Митрофановича та надучителя Неделка. Они місто того, щоб сповняти свою задачу і іти з народом злучили ся з всїма ворогами і, як лише можуть, переслїдують громадян. Не дивно, що мож було почути такі слова: годуємо їх що сили, а вони радіб поїсти нас, та що всї були страшно збурені на тих людцїв.

Та помимо всїх перепон є повна надїя, що Топорівска „Сїч" на безголове всїх ворогів, а на втїху громади буде розвивати ся гарно! *Гість.*

Війна.

Про борбу під Шаго (стация зелїзницї межи Янтай а Мукденом) доносять під датою 15. с. м.: Вчера рано розпочала ся борба на ново з обох сторін з однаковою завзятостию. Росияни борють ся як льви і скоро в передних лїнїях люди утомлять ся, зміняють їх сьвіжі войска. Лїтаючі амбулянси працюють безупинно: ранених обвязують на місци і ведуть відтак на північ. Борба лютила ся при відходї сеї депешї на право і лїво від стацийї; воздух тряс ся від безустанного срашного гуку пушок. Та й на всходї веде ся битва. Японцї збирають великі маси межи копальнями вугля в Янтай а переходом Тумпеншін і визискують кожду найменшу нагоду. На горах показують ся огнї і хмари диму; то горять села. Ґен. Зарубаєв знайшов ся був серед такої пожежі в дуже небезпечнім положеню і мало що не пожив смерти, лиш з великим трудом удало ся єму виратувати ся. Батериї не мовчать анї хвилинки. Нема й кусника землї на цїлім побоєвищи, де би вже не били кулї.

Страти Росиян все ще не звістні, але вже самі Росияни подають їх в приближеню на 15.000. Таких величезних страт не мала ще росийска армія в новійших війна, а ся справа мусить викликати в Росиї пригнобляюче вражінє. Битва веде ся з малими перервами вже осьмий день, а Росияни, о скілько се можна, виступають нападаючо. До льондоньских ґазет доносять з Петербурга, що гадку до зачіпного виступленя піддали вел. князї Володимир і Александер Михайловичі, котрим удало ся переконати царя о користях такої акциї. Коли же наспіла вість о поражцї, оба князї виїхали з Петербурга. Вість о поражцї пригнобила царя дуже. Куропаткин, кажуть, просив царя кілька разів, щоби єго не змушувано до атаків, бо не міг би за то взяти одвічальности на себе, не будучи достаточно приготовленим. Круги двірскі і партия Алексїєва старають ся тепер звалити цїлу вину на Куропаткина і говорять навіть, що Куропаткин має бути відкликаний.

І сказав старець: Як для Бога жити, показав нам Христос. Знаєш письмо? Купи собі Евангеліє і читай; там дізнаєш ся, як жиєсь для Бога. Там все показано.

І припали сї слова Авдеїчу до серця. Ще того дня пішов і купив собі Новий Завіт печатаний великим друком і зачав читати.

Авдеїч хотїв лиш сьвятами читати; але як зачав читати, то так легко стало єму на души, що зачав кождого дня читати. Часом так зачитає ся, то в лямпі вигорить вся нафта, а він ще не може відірвати ся від книжки. І так читав Авдеїч кождого вечера. І чим більше читав, тим лїпше розумів, чого Бог від него бажає і як для Бога треба жити. І чим раз ставало єму лекше на серцю. Бувало як ляже давнїйше спати, то охкає, стогне, згадує Капітошку, а тепер лиш шепче: „Слава Тобі, слава Тобі Господи! Твоя воля!"

І від того часу змінило ся житє Авдеїча. Давнїйше заходив сьвятами й до корчми напити ся чайку, ба навіть і горівки не зрікав ся. Випє часом із знакомим чоловіком і хоч не пяний, то все таки підохочений виходив з корчми і говорив пусті річи і осудить і обговорить чоловіка. Тепер то все само від себе відійшло від него. Житє єго стало тихе і радісне. Рано сїдає до працї, наробить ся через цїлий час, здійме відтак лямпочку з клинка, покладе на стіл, здойме з полицї книжку, отворить і читає. І чим більше читає, тим лїпше розуміє і тим яснїйше і веселїйше стає єму на серцю.

По малій перерві, викликаній тим, що обі воюючі сторони були дуже утомлені, розпочала ся відтак дальша битва. Японції переступили ріку Шахо і розпочали сильний атак на Росиян; почали їх обсипувати градом шрапнелїв. Росияни однакож одержавши поміч, могли не лиш удержати ся на своїх позициях, але ще й забрали Японцям шість пушок. Після донесеня Бюра Райтера армія японьска машерує вже на Мукден. Борба та триває до нині. Ще не рішила ся на нїчий бік, хоч погинули вже десятки тисяч людий.

Дописи.

Із Ленківцїв.

Вже кілька разів читали ми в „Рускій Радї" із Глїбокої дописи, в котрих хвалять люди свого панотця Ілю Вербовского. При читаню тих дописий стискає великий жаль наші серця, що нашій громадї не судило ся мати парохом Вербовского. Коли о. Вербовский заступав у нас місце пароха, то всї люди горнули ся до церкви як пчоли до улия, бо любили слухати служби Божої правленої по руски як також проповіди о. Вербовского, котрий будучи з роду Волохом, але знаючи, що є парохом рускої громади, навертав людий наших до просьвіти а тим то до вступленя в члени читальнї і каси.

Наш теперішний парох о. Петрашко відколи в нас, то хоч з роду Русином не тілько що не продовжає роботи о. Вербовского, але ще і відвертає людий від церкви, каси і читальнї. В церкві відправляє службу Божу на половину по волоски хоч в нашім селї нема анї одної душі волоскої. В своїх проповідах як приміром для 9. жовтня виступає о. Петрашко проти читальників, кажучи, що читальники тримають з унїятом Стоцким, і з Пігуляком, якого иньшим разом звав циганом, з Васильком і Ончулом, котрі лише нарід бунтують і до тепер нїчого доброго для народу не зробили!! Таким способом відвертає він людий від читальнї і каси. Найгірше кинув ся о. Петрашко на нашого заступника до сойму краєвого др. Стоцкого. Перед виборами до сойму хотїв він конче наклонити виборцїв, щоби ті дали свій голос на Фльондора. Чесного виборця Салдата Ґеорґія, котрий є заразом і церковним епітропом, намовляв о. Петрашко перед виборами, щоби він не давав свого голосу на унїята Стоцкого але на дїдича Фльондора. Коли Салдат дав таки свій голос на унїята Стоцкого, то о. Петрашко не хотїв єму дати в церкві цїлувати руки і казав, що Салдат став вже унїятом.

І начальника з Білої намовляв о. Петрашко, котрий є також парохом у Білій, щоби виборець — начальник дав свій голос лише на дїдича Фльондора, бо всї ви-

---

І трафило ся одного разу, що Мартин до пізна зачитав ся. Читав він Євангеліє Луки. Читав шесту главу і прочитав стихи:

„Вдарив тебе хтось з одного боку в лице, настав і другий бік; і хто бере з тебе верхну одїж, не борони єму і сорочки. Кождому, хто в тебе просить, дай; і хто бере щось твоє, не прав назад. І як хочете щоби вам люди чинили, так і ви чинїть їм". Прочитав і слїдуючі стихи, де Господь говорить:

„Чому кличете мене: Господи, Господи! а не робите того, що я говору. Всякий, що приходить до мене і слухає слова мої, тай чинить їх, покажу вам, кому він подобен. Подобен він до чоловіка будуючого будинок, що викопав глибоко і поклав підвалину на камени; і коли настала повінь, наперла вода на будинок тай і не могла его хитнути, бо він збудований на камени. Хтож слухає, та не чинить, подобен до чоловіка, що будує будинок на земли без підвалини і коли наперла на него вода, завалив ся він сейчас і розвалини того будинку були великі".

Як Авдеїч прочитав сї слова стало єму на души весело. Зняв очицї (окуляри) і поклав їх на книжку, сам схилив ся над столом і задумав ся. І зачав він порівнювати своє житє з тими словами й говорить до себе:

„Який-же мій будинок? На камени він, чи на піску? Добре, коли на камени. Здаєсь, що легко один жиєш і що все зробив, як Бог приказує, а забудеш ся,

борці дадуть свої голоси не на Стоцкого, але на Фльондора. Видко, що начальник з Білої послухав слів о. Петрашка, бо дав свій голос на Фльондора.

Від коли вибрано др. Стоцкого наново послом нашого повіту, то що неділі і що сьвята споминає наш отець в своїй проповіди про него, що він для народу не зробив нічого доброго, так що людям вже навбридило ся слухати лише тої самої бесїди і они не мають охоти іти до церкви, бо кажуть, що в церкві набирають ся через то лише більше гріхів.

Коли ми вибудували собі в нашій громаді „Народний Дім", в котрім будуть поміщені читальня Каса, склеп і иньші товариства як також і громадска канцелярия, то о. Вербовский жертвував на наш „Нар. Дім", котрий коштує нас до 3000 К, 10 К. а наш питомий парох о Петрашко не тілько що не хоче сам нічого жертвувати, але ще й людям відбирає охоту вступати в члени нашого „Нар. Дому".

А наш даскал, п. Гудима котрий жиє в нашій громаді вже 21 рік і їсть наші рускі колачі, відвергає ся від нас і не хоче нас підпирати. Коли ми зачали будувати наш „Нар. Дім", то наш даскал прибіцяв нам дати 10 К, а тепер каже, що не може нічого жертвувати, бо єго могли би з Ленківців за то перенести. З того видимо звідки вітер віє, і жаль нам дуже нашого даскала, котрий був за о. Вербовского дуже ревним членом нашої читальнї і каси. За часів о. Вербовского не чули ми з уст нашого даскала нї одного волоского слова а тепер затягає наш даскал і по волоски.

У сїй дорозї просимо ми сьвітлу консисторию, щоби она наказала нашому пароховн, щоби він обходив ся з нами инакше, бо прийде до того, що він буде відправляти службу в порожній церкві, бо до церкви в Чернівцях від нас дуже близько.

Читальник.

Просимо наших довжників вирівнати передплату!

Всячина.

Позір! Отворене Січи в Виженцї відбудеть ся вже сеї неділї т. є 23. с. м. під голим небом на „Парканах" з заповідженим вже дневним порядком. Просимо отже-ж єще раз ласкаво нашу інтелїґенцию і всї сестри „Січи" прибути до нас як найчисленнїйше, щоб дати доказ нашої сили а то тим більше що в сїй околици підгірскій таке сьвято вперве відбуде ся, як також поглумити ворогів і противників, котрі нам в сїм хосеннім дїлї дуже перешкоди робили. Гей братя козаки добувайте

знов гріхів наробиш. Одначеж вже буду дуже добре стеричи ся. Поможи менї, Господи!

Оттак він подумав і хотїв лягати спати, але жаль єму було, відривати ся від книжки. Так зачав він читати ще й сему главу. Причитав про сотника, прочитав про вдовиного сина, про відповідь Івановим учеником і дійшов до того місця, де богатий фарисей запросив Господа до себе в гостї, і прочитав про те як женщина — грішниця помазала Єму ноги і вмивала їх сльозами і як Він оправдав єї. Так дійшов він до 44-того стиха і зачав читати:

„І обернувшись до женщини сказав до Симона: Чи бачиш сю жінку?

Ввійшов я в твою хату і ти не дав менї води на ноги, а ся слїзми обмила менї ноги і обтерла їх своїм волосом. Ти не поцїлував мене, а ся не перестала від коли я ввійшов цїлувати менї ніг. Ти не намастив менї голови оливою, а ся помастила менї ноги миром!" Прочитав він сї стихи й думає: Води на ноги не дав, не поцїлував, не помастив голову маслом...

І знов здіймив Авдеїч очицї, поклав їх на книжку й задумав ся:

„Ось такий то був фарисей, як я. Відай і я лиш що себе думав, як би то чайку напити ся, в теплї та в розкоши, а не думав про гостя. Про себе дбав, а про гостя не турбував ся. А хто-то гість? Сам Господь! Зробив би й я так, колиб Він до мене прийшов?"

(Дальше буде).

славу! — *Григорій Танасійчук,* кошовий. *Дмитро Клим,* справник.

Новий кіш січовий. В неділю дня 23. с. м. відбуде ся в Реваківцях повіт Кіцмань отворене „Січи“. Колиб на той день припала непогода, буде основане відложене. — *Никола Серна,* кошовий.

Відкрите прапора і народний фестин „Січи“ в Вашківцях н. Ч. не міг відбути ся дня 16. жовтня 1904 із причини непогоди. Позаяк виконане богатої програми як і несподіванок на фестині вимагає прихильнїйшої погоди, як єї може обіцяти теперішна осїнна пора, тож рішено відложити фестин на веснянні днї, о чім в своїм часї подамо до відомости. — *Старшина „Січи„ в Вашківцях н. Ч.*

Арештоване обманця. Перед кількома місяцями отворив у Львові при ул. Ягайлоньскій інжинїр будови машин Мариян Равский бюро, в котрім давав заняте шістьом особам. Інтерес. видко, не дуже розвивав ся, коли на 1. вересня шеф не виплатив свому персоналови пенсий, так, що дві особи покинули у него службу а відтак в половинї місяця аж при помочи полїциї відобрали зложені у Равского кавциї. При кінци вересня Равский попродав деякі вартістнїйші предмети з бюрового уладженя і нагло пропав без вісти, не заплативши анї персоналови за цїломісячну працю анї чиншу. Кілька днїв пізнїйше зголосило ся до полїциї кілька осіб, котрі зложили були Равскому більші або менші квоти титулом кавций на посади, які мали обняти в тім підприємстві. Супротив того заряджено за Равским гляданя. Вкінци удало ся єго арештовати в мешканю при ул. Яховича, де хотїв погодити ся з пошкодованими, впевнюючи їх, що зверне їм пізнїйше кавциї. На разї приміщено єго в полїцийнім арештї у Львові, звідки по переведеню слїдства буде відставлений до слїдчої вязниці карного суду. Равский ставав вже раз перед судом обжалуваний о обманьство, однак тодї увільнено єго від кари.

До загальної відомости! В всяких справах, дотичних тов. „Січ“ в Глїбоці, прошу відноситись впрост до товариства а л е н ї к о л и посередними дорогами, себто через приватних людий, не рішаючих в дїлах товариства. — *Евген Гуцайло,* кошовий тов. „Січ“ в Глїбоці.

Щоби чоботи не промакали. Міщани а в декотрих сторонах також селяни носять в осени і в зимі кальоші, щоби ніг не замочити. Але в кальошах не можна ходити по великім болотї, анї в водї стояти, як то часом потреба вимагає. Можна тому дуже легко зарадити і із чобіт дешевим способом зробити кальоші. То робить ся так: Возьми до бляшаної ринки кватирку лїнного олїю (т. є. чверть лїтра), 20 дека баранячого лою, 18 дека ярого воску і 6 дека ґутаперхи (кавчуку) із старого кальоша. То вари разом і мішай, а як розтопить ся добре і трохи остигне, но щоби єще було горяче, тодї возьми щітку, якої звичайно уживає ся до шварцу і нові чоботи добре вимасти тим плином. Скіра па чоботях стане мягонькою, але не буде промакати. Смарувати треба пришви і підошви, а особливо там, де є кілки і шви. Того способу уживають люди в надморских краях, рибаки, котрі мусять цїлими годинами стояти у водї.

Телефон т. є. такий прилад яким можна розмавляти ся і навіть з другим чоловіком, що від нас стоїть дуже далеко. Дїє ся се при помочи електрики подібно як в телеґрафі, яким пересилає ся на далеке віддалене письмо. Отже тим телефоном можна не лиш когось обидити словно але і чинно. Показує того отсе приключене: Онодї відбула ся в Гамбурзї судова розправа о ушкоджене тїла через телефон. Яко обжалуваний ставав один мужчина, який через довге і напрасне дзвоненє викликав в телефонї таку сильну електричну струю, що оглушив нею телефонїстку та зробив єї на кілька днїв нездібною до служби. Обжалуваний перечив, немов би так сильно крутив корбу при телефонї та сумнївав ся, чи можна тим чином зашкодити кому на здоровлю. Судия переслухав як сьвідків названу телефонїстку і єї товаришку. Перша зізнала, що обжалуваний домагав ся полученя єго з начальником уряду, а коли она вагала ся те зробити, він почав так напрасно дзво-

нити, що викликав сильний електричний ток, який поразив еї слух і спровадив біль голови, через що она не могла кілька днів робити службу. Телефонїстка мусїла звернути ся о пораду до лїкаря-специялїста. Друга телефонїстка ствердила, що обжалуваний також иншим разом дзвонив так напрасно, що она мусїла відскочити від апарату. По переслуханю сьвідків і знатоків прокуратор зажадав покараня обжалованого 36 коронами гривни або трема днями арешту. Такий низький вимір кари уважав прокуратор за відповідний лише з огляду на нервове подразнене обжалованого. Трибунал назначив таку кару, якої домагав ся прокуратор.

З ловів на війну. Перебуваючого в Тартарові пов. надвірияньского на ловах у кн. Лїхтенштайна, російского ґенерала на відпустцї і властителя копалень золота на Урали кн. Демидова, покликано передількома днями телеґрафічно на поле війни. Щоби прибути на час до Петербурга, куди его прокликано, кн. Демидов замовив собі безпроволочно специяльний поїзд до Станиславова. Прибувши сюди із своїм адютантом, всїв до посьпішного поїзду і виїхав до Росиї. Наочні сьвідки оповідають, що російский ґенерал, одержавши телеґрафічне покликанє на поле війни, вибух плачем.

Асекурация худоби. В Австриї долїшній заведено асекурацию худоби вже давнїйше. Тепер доносять з Ґрацу, що в тій справі відбуло ся там віче, на котрім соймовий посол Ільой мотивував відповідний внесок. Здало би ся також у нас над тим застановити.

Сьмішне.

Наслїдок привички.

Пан-отець: „А що там скажете, Іване, нового?“

Селянин: „Прошу ласки пан-отця, жінка менї померла!“

Пан-отець: (з привички): „Добре, добре!“

Селянин! „Та я знаю, що пан-отцеви добре, але менї біда“.

Видане Товариство „РУСКА РАДА“. За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Ів. Захарка.